

Ain Karim: rodno mjesto Ivana Krstitelja

Ain Karim je malo selo oko šest kilometara zapadno od Starog Grada Jeruzalema. U Gospodinovo vrijeme bio je to grad rezerviran za svećenike i Levite; njegova blizina Hramu omogućavala im je da lako do njega dođu da bi ispunjavali svoje svećeničke dužnosti kada na njih dođe red svakih šest mjeseci. Prema tradiciji tu su živjeli Zaharija i Elizabeta, i u taj je grad Marija došla, nakon što je primila anđelovo naviještenje. I, tri mjeseca

kasnije, tu je Ivan Krstitelj rođen.

29.05.2014.

Tragovima vjere

Ain Karim je malo selo oko šest kilometara zapadno od Starog Grada Jeruzalema, na rubu današnjeg Jeruzalema. Njegove zgrade, od svijetlog kamena, izgledaju ukorijenjene u lišćem bogatim obroncima, gdje se nizovi borova i čempresa izmjenjuju s nizovima vinove loze i maslina. U Gospodinovo vrijeme bio je to grad rezerviran za svećenike i Levite; njegova blizina Hramu omogućavala im je da lako do njega dođu da bi ispunjavali svoje svećeničke dužnosti kada na njih dođe red svakih šest mjeseci. Prema tradiciji tu su živjeli Zaharija i Elizabeta, i u taj je grad Marija došla,

nakon što je primila anđelovo naviještenje, "Tih dana usta Marija i pohiti u Gorje, u grad Judin." (Lk 1:39). I, tri mjeseca kasnije, "Elizabeti se navršilo vrijeme da rodi. I porodi sina. " (Lk 1:57), tu je Ivan Krstitelj rođen.

Sjećanja na te događaje, prema sv. Luki, postoje danas u dvije crkve: Crkvi Marijinog pohođenja, smještenoj na uzvisini južno od grada, i u crkvi Sv. Ivana Krstitelja, koju se drži mjestom njegova rođenja. Od sedamnaestog stoljeća obadvije pripadaju Kustodiji Svete Zemlje.

Crkva Marijinog pohođenja

Marija uđe u Zaharijinu kuću i pozdravi Elizabetu. Čim Elizabeta začu Marijin pozdrav, zaigra joj čedo u utrobi. I napuni se Elizabeta Duha Svetoga i povika iz svega glasa: "Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje! Ta

otkuda meni da mi dođe majka
Gospodina mojega? Gledaj samo! Tek
što mi do ušiju doprije glas pozdrava
tvojega, zaigra mi od radosti čedo u
utrobi. Blažena ti što povjerova da će
se ispuniti što ti je rečeno od
Gospodina!" (Lk 1:40-45).

Hodočasnik dolazi do Crkve
Marijinog pohođenja penjući se
stepenicama koje daju panoramski
pogled na Ain Karim i okolicu. Na
vrhu je teren omeđen ogradom od
kovanog željeza i vratima koja vode
u dvorište. Lijevo, na jednom od
zidova mozaik prikazuje putovanje
naše Gospe iz Nazareta, na magarcu
okruženu anđelima. Desno, uz vrata,
je skulptura koja prikazuje susret
Marije i Elizabete, a iza nje na zidu
stoji veličanstven Marijin hvalospjev,
na različitim jezicima.

“Veliča duša moja Gospodina,
klikće duh moj u Bogu, mome
Spasitelju,

što pogleda na neznatnost službenice svoje: odsad će me, evo, svi naraštaji zvati blaženom.

Jer velika mi djela učini Svesilni, sveto je ime njegovo!

Od koljena do koljena dobrotu je njegova nad onima što se njega boje.

Iskaza snagu mišice svoje, rasprši oholice umišljene.

Silne zbacila s prijestolja, a uzvisila neznatne.

Gladne napuni dobrima, a bogate otpusti prazne.

Prihvati Izraela, slugu svoga, kako obećala ocima našim: spomenuti se dobrote svoje prema Abrahamu i potomstvu njegovu do vijeka."

(Lk 1: 46-55)

Arheološke iskopine pokazuju da kršćansko štovanje ovoga mjesta

datira još iz Bizantskih vremena. Istovremeno, izgleda da je do dolaska križara ovo mjesto slavilo uspomenu na jedan događaj nakon Pohoda, "protoevangelizaciju Ivanovu", apokrifni dokument iz drugog stoljeća: bijeg Sv. Elizabete s djetetom da bi ga spasila od Herodovih vojnika koji su ubijali mušku djecu u Betlehemu i okolici (Matej 2: 16). Ova je tradicija očuvana u kripti crkve do koje se dolazi iz dvorišta. To je pravokutna kapelica sa starom pećinom koja se koristila za štovanje, zatvorena je kamenim svodom i sadrži izvor. Na desnoj strani galerije, u niši, nalazi se stijena koja se štuje kao mjesto skrivanja Ivana Krstitelja dok je bio dijete.

Crkva Marijinog pohoda, završena 1940., izgrađena je iznad kripe na istom mjestu kao i crkva koju su sagradili križari u dvanaestom stoljeću. Normalan ulaz je kroz vanjsko stepenište koje počinje u

dvorištu i prolazi kroz dio sa cvijećem. Unutar crkve, slike i mozaici pokazuju štovanje Marije kroz stoljeća; Marija kao posrednica na svadbi u Kani; Marija kao utočište Kršćana, koja štiti vjernike sa svojim plaštem; objava njezina božanskog majčinstva na Koncilu u Efezu; obrana Bezgrešnog Začeća od Blaženog Ivana Duns Skota; i njezin zagovor za Kršćane u Bitci kod Lepanta.

Crkva Sv. Ivana Krstitelja

"Elizabeti se međutim navršilo vrijeme da rodi. I porodi sina. Kad su njezini susjedi i rođaci čuli da joj Gospodin obilno iskaza dobrotu, radovahu se s njome. Osmoga se dana okupe da obrežu dječaka. Htjedoše ga prozvati imenom njegova oca - Zaharija, no mati se njegova usprotivi: "Nipošto, nego zvat će se Ivan!" Rekoše joj na to: "Ta nikoga nema od tvoje rodbine koji bi

se tako zvao." Tada znakovima upitaju oca kojim ga imenom želi prozvati. On zaiska pločicu i napisa "Ivan mu je ime!" Svi se začude, a njemu se umah otvoriše usta i jezik te progovori blagoslivljajući Boga.

(Lk 1: 57-63).

Crkva Sv. Ivana Krstitelja izgrađena je na mjestu gdje je po tradiciji bila Zaharijina I Elizabetina kuća, gdje je Sv. Ivan Krstitelj rođen. Kao i Crkva Marijinog pohođenja, vanjski zidovi crkve ispisani su riječima himne na različitim jezicima, ovoga puta Benedikta, koji je ovdje prvi puta izgovoren.

"Blagoslovljen Gospodin Bog
Izraelov, što pohodi i otkupi narod
svoj!

Podiže nam snagu spasenja u domu
Davida, sluge svojega,

kao što obeća na usta svetih proroka
svojih odvijeka:

spasiti nas od neprijatelja naših i od
ruke sviju koji nas mrze;

iskazati dobrotu ocima našim i sjetiti
se svetog Saveza svojega,

zakletve kojom se zakle Abrahamu,
ocu našem: da će nam dati

te mu, izbavljeni iz ruku
neprijatelja, služimo bez straha

u svetosti i pravednosti pred njim u
sve dane svoje.

A ti, dijete, prorok ćeš se Svevišnjega
zvati jer ćeš ići pred Gospodinom da
mu pripraviš putove, da pružiš
spoznaju spasenja narodu njegovu
po otpuštenju grijeha njihovih,

darom premilosrdnog srca Boga
našega po kojem će nas pohoditi
Mlado sunce s visine

da obasja one što sjede u tmuni i sjeni smrtnoj, da upravi noge naše na put mira."

(Lk 1: 68-79)

Sadašnja crkva je građena po planu križarske crkve iz dvanaestog stoljeća, koja je pak kopirala raniju Bizantinsku crkvu. Potrebne restauracije rađene su između sedamnaestog i dvadesetog stoljeća, što je pojačalo strukturu i omogućilo izvođenje važnih arheoloških istraživanja. Crkva ima glavnu lađu i dvije pobočne lađe. Križanje glavne i poprečne lađe prekriva kupola, a sjeverna apsida uključuje spilju ukopanu u padinu brijega. To je sasvim sigurno bilo židovskog prebivalište iz prvog stoljeća; prema tradiciji to je bila Zaharijina kuća. Ispod oltara nalazi se latinska inskripcija da je Ivan Krstitelj ovdje rođen : Hic Præcursor Domini natus est.

Tajna Radosti

“Osjećaj koji dominira evangeličkom epizodom Pohoda je radost; tajna Pohoda je tajna radosti. Ivan Krstitelj kliče od radosti u utrobi Sv. Elizabete; ona, radujući se daru majčinstva, prepuna je Božjeg blagoslova; Marija izlijeva 'Magnificat,' himnu prepunu Mesijanske radosti.

Ali koji je tajni, skriveni izvor ove radosti? To je Isus, kojega je Marija već začela Duhom Svetim i koji već pobjeđuje korijen straha, tjeskobe i tuge: grijeh, najponižavajuće ropstvo čovjeka" (Sv. Ivan Pavao II, homilija, 31.05. 1979).

Naše osobno iskustvo i iskustva drugih ljudi dokazuju da ukoliko živimo sebično, odsječeni od Boga, onda smo nesretni. Suprotno tome, izvor je radosti biti blizak Isusu, prepoznavati njegovu prisutnost u nama i među nama kao prijatelja,

brata, koji je tu sa nama i osvjetljuje našu želju da ispunimo volju Boga našega Oca. "Ne budite muškarci i žene tuge," rekao je Papa Franjo nedugo nakon izbora. "Kršćanin nikada ne može biti tužan! Nikada ne dopustite da postanete obeshrabreni! Naša radost ne dolazi od posjedovanja stvari, već od susreta sa Isusom, od spoznaje da sa njime nikada nismo sami, i u teškim trenucima, i kada nailazimo na različite probleme i prepreke koje nam se čine nepremostive, a toliko ih je mnogo!" (Papa Franjo, homilija, 24.05. 2013).

Kada nas obuzme obeshrabrenost, bilo zbog izvanjskih faktora ili - što se često događa - zbog spoznaje vlastitih nedostataka, savjet Sv. Josemarije pomaže nam oživjeti našu vjeru. "Pojednostavni se. Otvori svoje srce. Vidiš da ništa još nije izgubljeno. Još uvijek možeš ići dalje, uz još više ljubavi, više srca, više snage. Pođi

kao dijete pod božansko okrilje: Bog je tvoj Otac, koji te neizmjerljivo ljubi. To je tvoje uporište, tvoja luka u koju tre baš baciti sidro, pa koliko god bilo uzburkano more ovoga života. Tako ćeš naći radost, snagu, optimizam, pobjedu! (*Križni put*, 7. postaja, 2).

"Djeca Božja.- Nositelji jedincatog plamena koji može osvjetliti zemaljske puteve duša, jedinstvenog sjaja, u kojem nikada neće zavladata mrak, ni sjena ni polutama.- Bog se nama služi kao bakljom, da bi ovo svijetlo svijetlilo... O nama ovisi da mnogi ne ostanu u tami, već da hode putevima koji vode do života vječnoga. (*Kovačnica*, 1). "Dužnost je svakog kršćanina donositi mir i sreću u različite zemaljske prostore, u križarskom ratu snage i radosti, koji pokreće uvenula i trula srca te ih uzdiže prema Njemu." (*Brazda*,92).

"Pred neizmjernim prizorom duša koje nas iščekuju, pred ovom

veličanstvenom i strašnom odgovornošću, dođe ti možda misao, ista kao što i meni dođe: sa mnom, sav ovaj posao?, sa mnom, koji sam tako neznatan? Moramo, dakle, otvoriti Evanđelje, i razmatrati o tome kako Isus ozdravlja slijepog od rođenja: blatom od praha zemaljskog i pljuvačke. Ovo je lijek za slijepo oči koji im daje svjetlost! Ovo smo ti i ja. Svjesni svoje slabosti, svoje bezvrijednosti, svejedno – uz milost Božju i našu dobru volju – mi smo lijek da osvijetlimo, da ponudimo svoju snagu drugima i sebi samima." (*Kovačnica*,370)

.....